

Roztroušená skleróza a můj život s ní? Ta roztroušená dáma kterou stále ještě nemám ráda tak ta mi vzala hlavně práci a všechny mé koníčky. Pletení, háčkování, vyšívání, malování na porcelán, šití, pečení, perníčky, cukroví a kreslení pastelkami atd, atd. A po roce s ní částečný invalidní důchod, jedna hůlka, pak celý invalidní důchod a dvě berle, napřed dřevěné, že jsem si připadala jako švejk, na VZP jsem si vyprosila berle Parádní... No parádní... Berle na parádu nejsou. Ani těch podpažních parádních berlí jsem si moc neužila, jen pár kroků... Krůčků doma. A pak už invalidní vozík. Teď už se sama ani nepostavím. Neudělala mi to sice hned, ale zvolna a pomalu, pravá ruka přestala sloužit, učila jsem se psát i jít levou. Prostě nic moc. Ale stalo se, že z pravé strany se ta skleróza nějak dostala i na tu levou a trochu pravé ruce. Ulevila a já teď můžu aspoň kapku víc používat pravačku. Jak si říkám – podle počasí. Někdy líp jindy hůř. Podepsat se, taky trochu malovat, psát na obyčejném a pak na elektrickém psacím stroji sice jen dvěma prsty, ale psala jsem. A píšu vlastně pořád. Ono totiž nic jiného stále nejde a jsem srozuměna s tím, že ani nepůjde. Psala jsem pohádky o skřítcích, o strašidlech, o mimozemšťanech, také o moři, básničky hlavně pro vnoučata. Z pohádek mi už vyrostla, a tak mi zůstalo psaní básniček o všem možném a pořád. A moc ráda. A teď na počítači. A stále dvěma prsty. Pomalu ale jistě. S roztroušenou sklerózou se známe skoro tři desetiletí a stále ji nemám ráda, jen jsem si na ni asi zvykla. Připravila mě o hodně i když zprvu se chovala jako docela obyčejná chřipka. Plus něco k ní. Navíc slepota na pravé oko, to naštěstí zase brzy vidělo, poruchy chůze, citu, brnění, pak i levé oko... I to je ok. No prostě parádní nemoc. Od začátku až... Kdo ji zná, ví o čem je řeč. Ale co stále můžu dělat je psát a psát. V roce 2000 mi zemřel manžel a tak jsem zůstala se starší dcerou. Ta se místo zaměstnání o mě stará ve dne i v noci, prostě stále. A já jí můžu jen a jen moc poděkovat. Naštěstí nám v paneláku, kde žijeme, opravili a dali nový a větší výtah, že s vozíkem nejsou problémy a my podle počasí můžeme aspoň na kratší procházky tady u nás pod Klajdovkou. A to je konec povídání o mně... O ní... Prostě o nás. A něco navíc. „Já a motomed a moje nohy“... To kdysi dávno ještě za časů bezroztroušených a bezsklerotických jsme doma měli také normální mechanické šlapadlo to na „vlastní pohon“. Časem však dosloužilo, asi tušilo že nebude už moc dlouho sloužit tak, jak by mělo. Raději se samo tak nějak polámalo. Ale abych mu nekrivdila – rok, dva ... Snad i tři, to s ereskou ještě šlo. A tím myslím šlapání – vlastní pohon. Až potom skončilo porouchané, prostě někde ... Teď už ani nevím kde. V propadlišti dějin? Snad. A vystřídal ho motomed. Sice ne vlastní, ale... V lázních Klimkovice a pak také hlavně půjčování motomedu z brněnské Rosky. Myslím si, že pro nás, kterým už mívá, nebo tak jako mně, už vůbec nohy neslouží, je ten elektrický motomed opravdu dobrou pomůckou. Aspoň na čas ty moje nohy probere, sice je nepřinutí k chůzi, ale tak nějak podvědomě jim připomene, na co vlastně nohy mám. A to díky elektrickému proudu, půjčování motomedu a Rosce.

Jinak všem roztroušeným sklerotikům přeji, ať se té milé-nemilé dámě nevzdávají bez boje... Květa Štrbová. A moje přání? Pro brněnskou rosku nový „motomed“...

To je ona...

Psát pár slov o nemoci _Co vám život ničí_ _Co se na vás neusměje_ _Jen boj se mne si křičí_ _Někdy je mi s tebou strašně_ _Jsi jak ta můra dotěrná_ _Dala bych tě strašákovi v poli_ _Moc ráda ti budu nevěrná_ _Ona však tvrdí já jsem tvoje_ _Nikomu mě holka nedávej_ _Vždyť ty se vozíš na vozíku_ _Tak si té jízdy užívej..._ _No tak si užívám i když nechci_ _Kdyby dal někdo té skleróze lekci_ _Jak se má chovat neotravovat_ _Život nekrátit a někam se ztratit...

K. Š.